Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Ny Forfølgelse, ny Bønhørelse.

Og da Peter kom til sig selv, sagde han: Nu ved jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig af Herodes's Haand og al det jødiske Folks Forventning. Ap. G. 12, 11.

Læs Kap. 12, 1—17.

I.

I dette Afsnit læser vi om en ny Forfølgelse mod den kristne Menighed i Jerusalem.

Det begynder: „Paa den Tid (da Barnabas og Saulus besøgte Jerusalem i Anledning af Gaven fra Menigheden i Antiokia til Brødrene i Judæa) lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden for at mishandle dem, og Jakob, Johannes's Broder, lod han henrette med Sværd."

I 4. og 5. Kap. læste vi om en Forfølgelse fra det jødiske Raads Side; i 6., 7. og 8. Kap. om en anden Forfølgelse, den, i hvilken Stefanus døde som den første kristne Martyr under en ophidset Pøbels Stenkast; i den Forfølgelse, der berettes om i nærværende Afsnit, var det Kongen, der tog Ledelsen, dog med det jødiske Folks Bifald.

Forfølgelsen mod den kristne Menighed i Jerusalem er altsaa nu brudt løs fra baade de religiøse Lederes Side, fra Folkets og fra den verdslige Øvrigheds Side.

Dermed er Jøderne i Jerusalems Forkastelse af Evangeliet om Frelsen i Kristus — med Undtagelse af dem, der spredtes ud over Judæas og Samarias Egne (8, 1) og en lille Rest i Jerusalem — fuldstændig.

Det gaar da ogsaa fra nu af med Jøderne i Jerusalem, som Paulus senere udtaler i følgende Ord til Jøderne i Antiokia i Pisidien: „Det var nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til eder; men efterdi I støde det fra eder og ikke agte eder selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne." (Kap. 13, 46).

Derfor bliver ogsaa dette Kapitel Slutningen paa Lukas's Beretning om Missionen blandt Jøderne i Jerusalem og hele Palæstina.

Den Herodes, som her omtales, og som lader Apostelen Jakob henrette og Peter fængsle, var en Sønnesøn af Herodes den Store — i hans Ægteskab med Mariamne af den makabæiske Kongeslægt — og en Brodersøn til Herodes Antipas; Han er almindelig kendt under Navnet Herodes Agrippa den Første. Han var bleven opdragen i Rom, hvor han var kommen i Venskabsforhold til Caligula, som, da han i Aaret 37 e. Kr. blev Kejser, gav ham nogle Landsdele i nordøstre Palæstina og Titel af Konge. Senere under Claudius blev Agrippa Konge over hele Palæstina.

Herodes Agrippa var en slu, men karakterløs Fyrste, og han tog ikke i Betænkning, hvilke Midler han brugte for at vinde Folkegunst, saa da han skønnede, at baade Flertallet af Folket og dets Ledere var imod de Kristne, begyndte han at mishandle nogle af Menigheden. At det var ledende Medlemmer, han mishandlede, fremgaar af, at han lod Jakob henrette og Peter fængsle.

At det var for at vinde Folkegunst han begyndte denne Forfølgelse, det ses af Ordene i Vers 3: „Og da han saa, at det behagede Jøderne, gik han videre og lod ogsaa Peter gribe."

Men det var ved Paasketider, dette skete, saa Kongen lod foreløbig Peter fængsle rimeligvis for ikke at saare Folkets Følelser ved at lade Apostelen dømme og henrette i Højtidsdagene.

Men Peter blev forsvarlig bevogtet; ikke færre end 4 Vagtskifter paa 4 Mand hver, altsaa 16 Mand, blev sat til at bevogte ham; saa bestemt var Kongen paa at behage Folket ogsaa med Hensyn til Peter.

Men der var Kræfter i Bevægelse, som Agrippa ikke regnede med.

Menigheden var vant til at se Kraft fra det høje aabenbare sig til dens Beskyttelse, og den var vant til at henvende sig til Gud i Bøn paa Nødens Dag.

Vers 5 lyder: „Saa blev da Peter bevogtet i Fængslet; men der blev af Menigheden holdt inderlig Bøn til Gud for ham."

Peter havde jo før været i Fængsel (sammen med andre af Apostlene) og var bleven udfriet af en Engel (Kap. 5, 18—19), kunde det ikke ske igen?

Da Agrippa efter Paasken vilde føre Peter frem, sov han Natten forud mellem to Soldater, bunden med to Lænker, og Vagter foran Døren bevogtede Fængselet."

Om nogen nogen Sinde har været sikker paa en Fange, saa var Agrippa sikker paa Peter.

Og denne sov saa trygt, at den Engel, Herren sendte for at udfri ham, maatte slaa ham i Siden for at vække ham. Hvor det maa være velsignet at føle sig under Guds Varetægt selv i et Fængsel!

Engelen siger til Peter: „Staa op i Hast!" og Lænkerne faldt ham af Hænderne.

Engelen sagde videre til Peter: „Bind op om dig, og bind dine Sandaler paa!" Peter gjorde saa. Englen siger endvidere til ham: „Kast din Kappe om dig, og følg mig!"

Og Peter gik ud, følgende Engelen, og han vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men mente, at han saa et Syn.

Men de gik igennem den første og den anden Vagt og kom til den Jernport, som førte ud til Staden; denne aabnede sig for dem af sig selv, og de kom ud og gik en Gade frem, og straks skiltes Engelen fra Peter.

Du spørger maaske: Hvorledes kunde dette gaa til — et Lys skinnede i Fængselet, Engelen talte til Peter og vækkede ham, Lænkerne faldt ham af Hænderne, og under alt dette sov de to Soldater? Engelen og Peter kom igennem første og anden Vagt og gennem Jernporten, uden at nogen mærkede det — hvorledes?

Jo, som ved andre Undergerninger, Guds Almagt aabenbarede sig, rimeligvis til to Sider, baade ved at vække Peter og løse Lænkerne af hans Hænder og ved at lade en unaturlig Søvn falde paa baade de to Soldater i Fængselet og de to udenfor og paa den øvrige Vagt.

For Gud gælder ingen menneskelig Stængsel; vi mindes jo, at Jesus efter sin Opstandelse gik gennem lukte Døre; vi staar her over for en Verden, som ligger uden for den menneskelige Erfarings Omraade. Kun Troen fatter det.

Krig, Kritik, og andre Betragtninger.

Krigen.

Hvor Krigen dog sætter Sindene i Bevægelse! Det er da heller ikke saa underligt, thi det er en Begivenhed, som berører den ganske Verden og alle dens Beboere. Dens aktive Deltagere med deres nær Paarørende berøres vel stærkest, men vi andre mærker det ogsaa. Den ene Begivenhed afløser den anden, og Sindene sættes i Bevægelse. Det, som mest optager os i denne forholdsvis rolige Verdensdel, er ikke Sejre eller Tab, men Ret eller Uret, Retfærdighed eller Uretfærdighed. Og det er godt, og Hvor er saa Retfærdigheden i denne Krig? — Det synes man ikke at kunne blive enig om. Vel er det klart at en rigtig Englænder er vis vis paa, at Retfærdigheden er paa hans Side. Hos Franskmændene er den paa hans Side, og saa fremdeles. Men nu er Tyskeren lige saa vis paa, at hans Sag er retfærdig, og skønt den største Del af Verden ikke vil tro ham, saa holder han dog ufortrødent fast paa sit og slaar sine drøje Slag. Nu er der vel dem, for hvem det er nok, at Tysken har de fleste imod sig, og de er derfor ganske paa det rene med, at han har Uret. Men dybere tænkende Mennesker ved godt, at det langtfra altid er Tilfældet, at Flertallet har Retten paa sin Side, og saa maa man til at undersøge Forholdene nærmere. Straks efter Krigens Udbrud søgte man at bestemme, hvem der bar Skylden for dens Udbrud for derigennem at blive klar over, hvor Retten eller Uretten var. Nu siden er Methoden hos de forskellige Krigsførende Genstand for Kritikken. Men man synes ikke at være naaet meget længere her. Enhver af de deltagende paastaar, at hans Fremgangsmaade er Ret, og af udenforstaaende er de fleste mod Tyskerne. Hvis man derfor ikke ubetinget siger ja til, at Tyskerne har Skylden, saa er man tyskfindet. Ikke destmindre vilde det være vanskeligt at faa en ægte Tysker til at nøjes med en blot halv Indrømmelse, og han vilde uden Tvivl sige, at en var engelskfindet. Hvad skal man saa gøre? Skal man kaste sig i Armene paa det ene eller det andet Parti og holde med det i tykt og tyndt? Eller skal man som en fornuftig Mand holde sig til Flertallet og blindt tro paa, at det har Retten? — Ingen af Delene, efter min Mening. Du vil altsaa være Enspænder? — Ja, jeg vil, og jeg vil raade alle, som ønsker at bevare sin Personlighed ubeskaaret og uhildet saavel i denne som i enhver Sag af Betydning, til at være det samme. Partiskhed er altid blind paa et Øje, og somme Tider paa begge.

Min Mening om Krigen med dens Ret og Uret har ikke forandret sig meget fra dens Begyndelse til nu. Den er snarere bleven bestyrket. Krigen, som nu føres, er Uret fra Ende til anden med Undtagelse af maaske Belgien. Men Belgien bærer et saadant Læs af Uret paa sig fra dets Opførsel i Congo, at det ikke bør undre sig alt for meget over, om det maa føle, hvad det betyder at lide Uret. Det er jo Politikken, som styrer Verden og dens Anliggender — udvortes set. Det er nok ellers Gud, som bestemmer og styrer, naar Politikken er færdig. Iøvrigt styrer han ikke blot efter at Politikken har gjort sit, men han styrer til Trods for Politikken og gennem Politikken, saa at dens stumle, selvsøgende Planer, Maskepier og Intriger maa tværtimod dens Natur og Billie fremme hans gode og vise og kærlige Hensigter. Og det er godt at vide dette. Deri finder min Sjæl sin Ro midt i Virvaret, og jeg vil raade enhver, som ønsker Ro i sit Sind, til at søge den der. Jeg ved vel, at det kan kun den, som kender og ejer Frelsen i Kristus. Men det er jo netop den, som du burde kende og eje. Du bør kende og eje den ikke blot for at dø salig, men tillige for at kunne bedømme Verdensløbet, Verdensbegivenhederne og din egen Stilling til dem ret. „Saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." Der ser du Guds Henvendelse til den Verden, som nu vælter sig den ene i den andens Blod. Hvilken Modsætning! Og saa beraaber man sig endda paa ham, idet man gør det! siger Fritænkeren. Ja, vist saa. Men Sagen er, at Fritænkeren og den Vantro forstaar ikke hverken Guds Kærlighed eller Verdens Synd. Verden søger sit eget, medens Gud søger dens Frelse. Verden har den onde Art at ville beraabe sig paa Gud og hans Bistand, naar og medens den søger sit eget. — Og det er, saavidt jeg kan se, alt hvad man i Regelen indrømmer Gud i det, man plejer at kalde Politik. Og saaledes beraaber man sig paa ham til Trods for, at ogsaa Politikerens Samvittighed dog maa sige ham, at Politikken i Grunden er fuld af Raadenskab. — Er den saa alle Vegne lige raadden, og har alle Magterne lige Skyld? — Det tror jeg ikke. Jeg tror, at vi for deres Vedkommende kan bøje Tillægsordet gal, værre, værst. Men hvem er saa den gale, og hvem er den værre, og hvem er den værste? — Jeg ved det ikke, og jeg søger ej heller saa meget over, at jeg ikke ved det. Jeg ved, at Tyskeren optræder brutalt; jeg ved ogsaa, at Engelsmanden er sun i sin Politik; jeg ved, at Russeren er rovgridsk, og at Østrig ikke giver ham stort efter; jeg ved, at Franskmanden er letsindig i Politik som i Moral og noget indbildsk, og at Italien er hans Halvbroder. Men de er hinanden lige i dette, at de søger egen Magt, egen Ære, egen Fordel. — Jeg taler ikke her om Personer, jeg taler om Regeringer og deres Politik. Jeg ved jo, at Politik ikke kan undgaas. Men jeg synes, at saaledes som den møder en, saa maa man som en Kristen komme til at hade og afsky den. Jeg læste nylig en tysk Spions Afsløringer af det tyske Spionssystem. Jeg tænkte først, at Bogen maaske var digtet. Men nej, han var for godt inde i Sagerne, til at hans Bog blot skulde være Fantasi. Hvor dette System dog er raaddent! Det er saa raaddent, at enhver ærbar tysk Officer foragter det og vil ikke for nogen Pris selv være Spion. Dog benytter de sig af det fra Kejseren og nedefter. Og de andre Magter følger Trop efter Evne. De fordømmer det maaske, men bruger det efter Evne, ligesom de fordømmer Militarismen og ruster sig efter Evne. De er maaske nødt til det ene som det andet. Men hvorledes de kan gøre Brug af saadanne lumpne Midler som Spionssystemet — jeg taler ikke her om Spioner, som umiddelbart staar i de krigsførende Hæres Tjeneste, og som udspejder Fjendens Stilling, Styrke, Forberedelser o.s.v., men om det System, som ogsaa bruges i Fredstider — hvorledes man kan være saa nedrig i sit Forhold mod en anden Magt og saa dog tro, at man har Gud med sig, det forstaas ikke let. De beraaber sig vel paa Nødvendigheden. Nu, ja, der er flere Jesuitter end dem, som hører til Ignatius Loyolas Orden. At Hensigten helliger Midlet er en bekvem Sætning ogsaa i Politik. Men den duer kun for uærlige Mennesker, enten det saa er i Rigernes Politik eller i Menighedens Arbejde eller i den daglige Handel og Vandel, den bruges. Hvorlænge kan du vel holde Fred med den Mand, der, saa ofte han ser Lejlighed dertil, opholder sig ved Nøglehullet til din Sovekammerdør? Den Praksis driver Europas Regeringer mod hinanden, og saa synes de endda at forbavses over, at den ene vil paaføre den anden Krig! — Men mon de nu ogsaa alle er saa forbavsede, som det synes? — Intet Under, at General Gordon var ubrugelig i engelsk Diplomati, han var for ærlig. Politik er Statsvidenskab og Statsstyre, siger Ordbøgerne. I daglig Tale gælder det for List. Den listige er den bedste Politiker. Men Storpolitikken? — Jo, jeg synes, den populære Definition er den mest træffende ogsaa her. Medmindre man vilde foretrække en som jeg her skal give: Storpolitikken er den Videnskab, som lærer, hvorledes det ene Land kan fremme sin egen Fordel paa det andets Bekostning. Den er ikke „Leben und leben lassen", men „Live that the other one might die". Og saa, medens man fulgte denne Praktik — læs Historie og se, om det passer — saa taler man om Humanitet, Oplysning, Civilisation, Fredskærlighed, Umulighed af nye Krige — det gjorde man da, til man saa det modsatte. Det gør man sagtens igen, naar den er forbi, thi hvorledes skulde Mennesket ellers komme afsted med at forgude sig selv? — Er en saadan Opfattelse for mørk? Nej, den passer med Bibelens, den Bibel med dens Livsinn, som man stadig vil men ikke kan sætte ud af Betragtning, fordi man ikke kan sætte dens Herre, som gav Menneskeheden den, ud af Betragtning. Han vil oprette Fredsriget. Det er Fredsriget, fordi det er grundet paa Retfærdigheden. — Ham beraaber de sig jo alle paa! — Ja, men derfor siger han ogsaa endnu: „Hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gør ikke, hvad jeg siger?" Men han gør altid, hvad han siger, derfor vil han skabe en ny Himmel og en ny Jord, hvor Retfærdighed bor og en evig, evig Fred. Saaledes hænger det mørke Syn paa Verden sammen med det lyseste Syn paa Tilværelsen som et Hele.

Lad saa i øvrigt være med at sammenblande Religion og Politik paa en uformuftig Maade. Lutherdommen er ikke slet, fordi Tyskerne er brutale i deres Politik og Krigsførelse. Katolicismen er ikke god, fordi Belgien lider Uret. Den tyske Politik er ikke Lutherdom, fordi dens Ledere kalder sig Lutheranere. Det er kun Overfladiskheden, som ikke forstaar at skelne. Søg de virkelige Livsværdier, hvor de er at finde! Luthers og Ahlfeldts og Harms Prædikener, Joh. Arndts Sande Kristendom, Chr. Scrivers Sjælesskat saavelsom Bunyans Pilgrimsvandring og Baxters Evige Hvile anfægtet ikke, og deres Værdi formindskes ikke ved Politikken eller Krigen. Selv deres Trosbekendelse bliver af underordnet Betydning. Virkelige Værdier er altid Værdier, fra hvem de saa kommer, og hvor de findes. Bibelen er den eneste tilforladelige Rettesnor i denne Virvarets Verden. Men du maa kende dens Aand saa vel som dens Bogstav. Se Lys i det Lys, og du vil faa Ro i dit Sind, Fred i din Sjæl, Tro i dit Hjerte, Fasthed i dit Liv, og du vil indgaa i Fredsriget gennem din Død.

J. K. Jensen.

Joffres Offensiv.

Hvad der forberedes bag Fronten.

(Efter „Jyll.-Posten"*).

*) Man hører saa ofte udtalt Undren over, at de Allierede ikke udretter mere paa Vestfronten, end de gør. Da vi saa læste følgende Artikel, syntes vi, den kaster Lys over dette Spørgsmaal, og fik Lyst til at meddele vore Læsere den. De derhjemme ser jo Stillingen paa nærmere Hold, end vi her i Amerika gør. Red.

Man har i vide Kredse fulgt den fransk-engelske Offensiv, saaledes som den har udfoldet sig i de sidste Maaneder, med nogen Undren. Det var en Kendsgerning, at Tyskerne havde trukket meget store Troppestyrker fra Vestfronten over til Russerne, men alligevel gjorde Joffre ikke et alvorligt Forsøg paa at bryde igennem den stærkt fortyndede tyske Linie og derved aflaste det uhyre Tryk i Øst. Vel indledede Franskmændene en Offensiv umiddelbart efter at Mackensen havde begyndt sit galizske Fremstød, men den førtes ikke igennem med en saadan Energi, at Russerne kunde mærke Resultaterne, og det vilde være forstaaeligt om Storfyrst Nikolaus herefter beklagede sig over, at han maa trække hele Læsset.

For saa vidt har de Allierede paa Vestfronten skuffet. Den store Foraars-Offensiv, der blev bebudet, er endt i Vasken. Skylden kan dog næppe, i hvert Fald ikke helt, vælte over paa General Joffre. Han er en forsigtig Feltherre, og maaske har han økonomiseret for meget med sit Mandskab. Men det vides, at han og Franskmændene nu har deres Sager i Orden. De store Mangler, der fandtes ved Krigens Udbrud, er afhjulpne, det franske Artilleri er fortræffeligt og ledes med fremragende Dygtighed, og det synes, at de franske Ammunitionsfabrikker kan tilfredsstille det umaadelige Forbrug, og den franske Officer og Soldat staar fuldtud paa Højde med tyske Elitetropper. Men det er stadig galt med Englænderne; trods de mange sagre Ord er det en Kendsgerning, at den frivillige Rekruttering af Hæren har spillet ynkeligt fallit, og det er atter Aarsag til, at Industriens Moderland end ikke i Løbet af en halv Snes Krigsmaaneder er naaet saa vidt i industriel Organisation, at det blot tilnærmelsesvis kan forsyne sin egen Hær med Ammunition. Det er jo nemlig de bedste unge Mænd, der melder sig frivilligt under Fanerne, mens Dagdrivere og Krystere bliver hjemme, og Følgen er, at førit og fremmest de industrielle Virksomheder afsolkes, saa vel Kontorer og Tegnestuer som Værkstederne, og saa bliver der for faa til at fremstille Ammunition. Under den almindelige Værnepligt kan man derimod regulere Tilgangen og beholde de Mænd, der er Brug for i Fabrikkerne, saaledes som ogsaa Tyskland gør det. Men det har Englænderne ikke kunnet eller villet indse. De sov, mens Fjenden handlede, og der var man ude af Stand til at lette det voldsomme Tryk mod Russerne.

Joffres store Offensiv er udebleven hidtil, særlig fordi hans engelske Allierede mangler baade Soldater og Ammunition. Man maa nemlig gaa ud fra, at Joffre ikke vil bégaa den samme Fejl, som nys hindrede Tyskerne i at udnytte de galizske Sejre; Mackensens to Maaneders Offensiv er en gavnlig Lære for hver den, der ikke er befængt med graa Terorier. Selv om de tyske Forsvarsværker i Øst er gjort umaadeligt stærke i de forløbne to Maaneder, kan der næppe være Tvivl om, at Joffre er stærk nok til at bryde igennem Tyskernes fortyndede Linie. Men han har sikkert ræsoneret saaledes, at det er umuligt at udgøde Strømme af Blod, naar han alligevel ikke er i Stand til i Forbindelse med Gennembrudet at forfølge Fjende med hensynsløs Voldsomhed lige til Tilintetgørelsen.

I Krigen forlanger man altid Forfølgelse efter en Sejr, men i Praksis sker dette Forlangende sjældent Fyldest. Ganske naturligt, fordi Feltherren vil glæde sin sejrrige Hær ved at unde den nogen Hvile. I de Tilfælde, hvor man har sat en skrap Forfølgning i Gang, f. Eks. Napoleon i 1806 og de Allierede i 1815 efter Waterloo, ser man store Resultater. Man giver ikke den slagne Fjende Ro til at samle sig til fornyet Forsvar, og Detachement efter Detachment. Afdeling efter Afdeling overgiver sig til Sejrherren. Men er Sejrherren ikke i Stand til at gennemføre en saadan Forfølgning, udebliver det store Resultat. Naar saaledes Japan i 1904—05 opnaaede relativt lidt, endskønt der kunde noteres Sejr paa Sejr for de japanske Vaaben, skyldtes det særlig den Omstændighed, at de nøjedes med Sejren uden nogen Sinde at forfølge.

Forfølgningen har altid spillet en betydelig Rolle, og dens afgørende Indflydelse paa hele Krigens Gang er utvivlsomt vokset under Verdenskrigen ved den Maade, hvorpaa den føres. Naar Sejrherren ikke følger den Besejrede i Hælene, vil den flygtende Hær faa Tid til at grave sig ned, til at forme en ny, med Pigtraad forsynet Skyttegravsfront, der atter maa angribes med forholdsvis udmattede Tropper. Derfor er det nu mere end nogen Sinde en gylden Regel for Sejrherren: Forfølgning a tout

General Mackensen forsøgte at gennemføre en saadan Forfølgning af den slagne russiske Hær, men det mislykkedes af Grunde, som vi paapegede udførligt i Gaar. General Joffre vil gøre det samme, naar han har slaaet Tyskerne, men han er ikke stærk nok endnu til en saadan Forfølgning, og derfor har han ikke foretaget det Gennembrud, som han uden Tvivl har været i Stand til siden den tyske Blottelse omkring 1. Maj. Den engelske Ammunitionsminister Lloyd George har under sin Agitation anvendt mange træffende Ord, og han er heller ikke langt fra Sandheden, naar han siger, at England og Frankrig maa raade over saa megen Ammunition, at de kan lade det regne med en Syndflod af svære Granater i 40 Dage og 40 Nætter, før de stormer. Det er en Betingelse for at kunne bryde igennem, at Artilliriet kan fraadse i explosive Metaller, og der maa ligeledes under Forfølgningen ødsles med Ammunition. Russerne meddeler jo, at de syv Ottendedele af deres saarede er bleven ramt af Kanonprojektiler.

At de Allierede ikke er saa vel beslaaet med Ammunition, er jo almindelig kendt. Naturligvis kan Englænderne med Rette beskylde Tyskerne for, at de har organiseret deres Krigsberedskab gennem mange Aar, og deraf udlede, at Tyskland vilde denne Krig. Men det nytter kun lidt, nu man staar midt i Krigen om Verdens Skæbne. Den tyske Industri formaaede i Løbet af kort Tid at tilpasse sig efter Krigsforholdene og det umaadelige Ammunitionsforbrug, som heller ikke Tyskerne var forberedt paa, og Frankrig fulgte godt med, mens den engelske Industri og England i det hele lod sig distancere paa ethvert Omraade. Først med Agitatoren Lloyd Georges Overtagelse af Ammunitions-Ministeriet synes Old England rigtig at være vaagnet af sin Slummer. Han er Mand for at slynge sine Landsmænd Sandheden lige i Synet. Vi kæmper mod det bedst organiserede Samfund i Verden, siger han, det bedst organiserede saavel for Krig som for Fred, og vi har anvendt for meget af de magelige go-as-you please Slumpemethoder, som, tro mig, ikke vilde have sat os i Stand til selv i Fred ret længe at bevare vor Plads som Nation. Det er Sandheden. Og Lloyd George har ogsaa Ret, naar han siger, at den germanske Sejr i Galizien ikke er bleven vunden af de tyske Generalers Strategi eller deres Troppers større Tapperhed, men ved den Brug, som de har gjort af deres uddannede Industri og navnlig af den overlegne Organisation af de

STEPHEN SOCIETY LANDAFDELING,
under Kontrol af Lutherske Kirker i Portland, Ore., giver de bedste og paalideligste Oplysninger angaaende FRUGTLAND og FARMLAND i Oregon. Trakter fra 10 til 40 Acres. God Beliggenhed. Skriv, hvis De vil bytte, købe eller sælge til: **Stephen Society Land Dept.**, 1024 Chamber of Commerce Bld., Portland, Oregon.
Mr. Thos Killingland, før i Minneapolis, er en af Selskabets Repræsentanter.

Nogle gode
Opbyggelige Skrifter
til populære Priser.

Thomas a Kempis: Kristi Efterfølgelse	$0.65
Bunyan: Lov og Naade	.65
„ Den hellige Krig, Illustreret	1.00
Godet: Bibelske Studier, I og II	1.25
Mynster: Af Guds Naade	.40
Augustins Bekendelser	.65

Alle indbundne i net Shirtingsbind.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Nogle fortrinlige
Kristelige Fortællinger
til særdeles lave Priser.

Artop: I Herrens Skole	$0.50
A. L. O. E.: Harolds Hustru	.50
Ralph Connor: Himmellodsen	.50
Eggleston: I Kampens Bulder	.65
Hoffsten: Et Besøg hos de gamle Præstefolk	.65
Ingraham: Fyrsten af Davids Hus	.75
Præstegaarden i Harzen og i Indien (2 Bd.)	1.00

Alle disse Bøger er smukt indbundne i Helshirtingsbind med Guldtryk.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Nogle Missionsbiografier.
Tre gode Bøger til billige Priser.
Alle indbundne i Shirting.

1. Harms, Blumhardt og Moffat	$0.50
2. Ansgars Levnet, af Rimbert	.65
3. Nutidsmartyrer, af Grove Rasmussen	.70

Specielt:
Alle tre Bøger tilsammen
$1.50 portofrit.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.